

Nr 18

Av herr Sjöholm m. fl., *angående stödet till boxningssporten.*

(Lika lydande med motion nr 16 i Första kammaren)

1968 års riksdag antog med mycket betydande majoritet ett regeringsförslag om förbud mot professionell boxning. Propositionens bärande motiveringar utgjordes av dels boxningens medicinska skadeverkningar — klart och övertygande dokumenterade bl. a. genom den nordiska läkarkommitténs år 1967 avlämnade betänkande — dels dess allmänt förråande inverkan på deltagare och åskådare. Det angives i propositionen att dessa båda motiv är hänförliga också till amatörboxningen. Något förbud för denna föreslogs dock icke av regeringen i avvaktan på resultatet av vissa säkerhetsföreskrifters införande.

Det är givetvis tillfredsställande att samhället kriminaliserat den form av miss-handel som den professionella boxningen regelmässigt utgör. Det är emellertid både inkonsekvent och ologiskt att i förbudslagstiftningen göra undantag för exakt samma hantering blott av det skälet att den låter sig insorteras under vissa boxningens interna amatörbestämmelser. Professionell boxning och amatörboxning är varandra identiskt lika i de avseenden som väglett lagstiftningen till ett förbud mot den förra. Syftet är det samma: att träffa motståndaren med slag, helst så hårda och så effektiva att denne slås till golvet och kan räknas ut under minst tio sekunders medvetlöshet. Den medicinska effekten är den samma; hjärncellerna hos en amatörboxare reagerar naturligtvis inte annorlunda än hos en boxare som är bättre betald. Med visst fog kan den uppfattningen hävdas att amatörboxningen är väl så farlig från medicinsk synpunkt som den professionella formen. Den meningen kan härledas direkt ur boxningsförespråkarnas egen argumentering, vari som bekant göres gällande att boxningen är en försvarssport och att den bästa boxaren därför är den som bäst förmår gardera sig mot slag; beteckningen "the noble art of selfdefense" är ofta brukad. Nu är det ett ostridigt faktum att det är de bästa amatörboxarna, de som vunnit de flesta och de största framgångarna, som övergår till det professionella lägre. Och eftersom den bästa boxaren är den som bäst kan gardera sig, bäst kan skydda sig mot dråpslagen, är som en klar konsekvens av denna argumentering proffsboxningen vida mindre skadeutlösande, eftersom den utövas av boxare som visat sig framstående i konsten att gardera sig, under det att de utövare som är öppna för slag är hänvisade till att förbli amatörer.

Det kan sålunda konstateras att regeringsförslaget om förbud mot professionell boxning sakligt sett fördömer all form av boxning men formellt låtit endast den yrkesmässiga arten lida konsekvenserna av detta fördömande. Propositionen upp-

ställer emellertid — och det är i och för sig en av dess ytterligare förtjänster — som villkor för amatörboxningens fortsatta tillåtlighet en lång rad av villkor, vars iakttagande i praktiken torde innebära att boxning i vedertagen mening icke längre över huvud taget kan bedrivas. En påtaglig brist är dock att det icke klargjorts hur kontrollen av efterlevnaden av de angivna reglerna skall ske och ej heller av vem kontrollen skall verkställas.

Det är från idrottslig och allmänt kulturell synpunkt glädjande att amatörboxningen visar klara tecken på att självdö. Publiken uteblir och rekryteringen av nya boxare är ytterst klen. Detta faktum, jämte de ytterligare svårigheter som de i det av riksdagen antagna regeringsförslaget uppställda villkoren för verksamhetens bedrivande kommer att innebära, skänker goda förhoppningar om att vårt land helt kommer att inom relativt kort tid befrias från våldsutövning i form av boxning. Att i denna situation, när det djupare syftet med propositionen om boxningsförbud håller på att förverkligas, med statlig hjälp söka hålla amatörboxningen vid liv skulle te sig direkt utmanande mot all logik, konsekvens och allt förnuft. Regeringen och riksdagen kan inte gärna dels klart fördöma boxningen som sådan, dels därpå understödja den med ekonomiska bidrag. Den medicinska vetenskapen har klart sagt ifrån att boxningen icke kan accepteras från medicinsk synpunkt — vår socialhygieniska och polisiära expertis är av samma mening. I samband med remissbehandlingen av departementspromemorian angående boxningsförbud yrkade bl. a. följande auktoriteter på förbud mot all boxning, sålunda även amatörboxning: riksåklagaren, rikspolisstyrelsen, socialstyrelsen, hovrätten över Skåne och Blekinge, Svenska läkarsällskapet, länsstyrelserna i Stockholm och Göteborg.

Samhällets ändrade attityd mot våldsutövningen boxning har klart tagit sig uttryck i regeringens förslag om boxningsförbud och i riksdagens antagande av detta förslag. Det skulle vara närmast absurt om statsmakterna i detta läge, i direkt strid mot sina egna intentioner och åtgärder, skulle sanktionera ett ekonomiskt stöd åt den boxningsverksamhet som man själv så övertygande och så välgrundat fördömt.

Med återopande av vad vi ovan anfört hemställer vi,

att riksdagen vid antagande av Kungl. Maj:ts förslag under handelsdepartementets huvudtitel avseende stöd till idrotten måtte besluta att den s. k. boxningssporten icke skall vara berättigad till utdelning ur denna fond.

Stockholm den 10 januari 1970

Sten Sjöholm (fp)

Gördis Hörnlund (s)

Mårten Werner (m)

Ingrid Sundberg (m)

John Eriksson (cp)

i Bäckmora